

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: EMOJI LOGISTIC s.r.o.
sídlem Klivarova 986/14, Praha 4
zastoupen Mgr. Ing. Martinem Kopeckým, advokátem
sídlem Plynářská 671, Kolín

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2024, č.j. 32784/24/5300-21442-713474

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 27. 12. 2024 domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 24. 10. 2024, č.j. 32784/24/5300-21442-713474 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně nazýván i správní orgán 1. stupně, nemá-li odlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítl žalobcovo odvolání proti dvěma rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo „správce daně“), oběma ze dne 2. 5. 2024, a to č.j. 747778/24/2011-52521-108926, kterým byla vyměřena daň

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

z přidané hodnoty (dále jen „daň“ nebo „DPH“) a penále za zdaňovací období duben 2021, a č.j. 747935/24/2011-52521-108926, kterým byla vyměřena DPH a penále za zdaňovací období květen 2021 (dále též společně „prvostupňová rozhodnutí“ nebo „platební výměry“).

2. Z obsahu správního spisu plyne, že žalovaný u žalobce provedl daňovou kontrolu, v jejímž průběhu rozporoval oprávněnost nároku na odpočet DPH od společnosti LAKATOS STAV, s.r.o. Na základě výsledku daňové kontroly žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neodstranil pochybnosti, zda byl nárok na odpočet daně na ř. 40 daňového přiznání uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), když nepředložil daňové doklady ani jiné důkazní prostředky.

Obsah žaloby

3. Žalobce namítl, že při odpočtu daně měl příslušné daňové doklady k dispozici. Jak však sdělil již na počátku daňové kontroly, nemohl daňové doklady ani další důkazní prostředky objektivně předložit z důvodu, že tyto byly vydány celnímu orgánu při domovních prohlídkách a prohlídce jiných prostor a pozemků - sídla společnosti žalobce, provedených dne 28. 2. 2023. Statutárnímu orgánu žalobce byla ze strany policejního orgánu vrácena pouze některá výpočetní technika, nikoliv zajištěné listiny a veškerá zajištěná data. To žalobce doložil protokoly o provedených domovních prohlídkách a prohlídce jiných prostor a pozemků a protokolem o vrácení věci.
4. S poukazem na dikci zákona a odbornou (komentářovou) literaturu žalobce namítl, že je to žalovaný, kdo nese odpovědnost za to, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, přičemž není vázán jen návrhy daňových subjektů; je tedy povinen vyžadovat listiny či jiné informace, a to všude tam, kde se takovýto postup bude jevit jako schopným přispět k prokázání skutkového stavu, když pro tento účel je nadán patřičnými pravomocemi. Příslušné subjekty, včetně orgánů činných v trestním řízení, jsou pak povinny vyžádané listiny, které mohou být důkazním prostředkem při správě daní, žalovanému vydat či zapůjčit.
5. Poukázal-li tedy žalobce v průběhu daňové kontroly na nemožnost předložení požadovaných dokumentů s odkazem na jejich zajištění v konkrétním trestním řízení, měl žalovaný od policejního orgánu zajištěné listiny a elektronická data vztahující se k žalobci a jeho účetnictví vyžádat, a to v jejich kompletní podobě. Správce daně některé listiny od policejního orgánu sice vyžádal, svou žádost však omezil na několik položek, které žalobce výslovně označil pro účely jiného řízení za jiná zdaňovací období. Správce daně pak pouze konstatoval, že za období duben 2021 a květen 2021 mu žádné daňové doklady nebyly policejním orgánem předloženy, aniž vyžádal zbývající zajištěné listiny a data.
6. Žalobce je přesvědčen, že v rámci prohlídky jiných prostor a pozemků celnímu orgánu vydal i příslušné daňové doklady za zdaňovací období duben 2021 a květen 2021, odpovídající podaným daňovým přiznáním i předložené interní evidenci. Je tedy přesvědčen, že chybějící daňové doklady jsou mezi dokumenty zajištěnými v rámci trestního řízení, a orgány veřejné moci si je mezi sebou pouze nepředaly. Stejně tak byly celnímu orgánu vydány i další dokumenty dokládající spolupráci s dodavateli žalobce.
7. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, dle něžž zdaňovací období duben 2021 nebylo předmětem trestního řízení. Žalobce uvedl, že předmětem trestního řízení je období *nejméně od ledna 2020 do července 2022*, jak vyplývá z usnesení o zahájení trestního stíhání. Okolnost,

že do skutkové věty vymezené v odkazovaném usnesení nebyla pojata žádná konkrétní faktura ze zdaňovacího období duben 2021, neznamená, že při prohlídce jiných prostor a pozemků nemohly být vydány faktury i za toto období. Tomu odpovídá i souhrnný popis vydaných věcí pod pořadovým číslem 27: „Emoji logistic, interní doklady zálohové, faktury přijaté 2021, celkem 23 listů, číslo pečete 006421“.

8. Žalobce brojil proti názoru žalovaného, že žalobce si potřebné důkazní prostředky od policejního orgánu měl a mohl zajistit sám. K tomu odkázal na dikci ust. § 80 odst. 1 trestního řádu a komentářovou literaturu, dle nichž pokud by vydané věci již nebyly třeba k dalšímu řízení, muselo by o tom být neprodleně rozhodnuto, a to bez jakékoliv žádosti. Jelikož žalobci tímto způsobem byly některé vydané věci vráceny, o těch zbývajících důvodně předpokládá, že jsou k dalšímu řízení nadále třeba. Pakliže tomu tak není, nemá je žalobce k dispozici jediné kvůli protiprávnímu postupu jiné složky státní moci. Žalobce se ohradil, že žalovaný sankcionuje soukromé osoby za to, že nemohou předložit jedné složce státní moci dokumenty, které prokazatelně vydaly jiné složce státní moci, plyne-li navíc oběma těmto složkám zákonná povinnost si dokumenty k žádosti vzájemně poskytnout. Již vůbec by pak žalobce v tomto směru neměl nést důsledky délky trvání trestního řízení, kdy od vydání věcí již uplynuly téměř dva roky.
9. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a spolu s ním aby zrušil i obě rozhodnutí prvostupňová.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný s žalobou nesouhlasil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Uvedl, že je to plátce daně, kdo musí k uplatnění nároku na odpočet DPH splnit formální i hmotněprávní podmínky. Dle ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH musí plátce daně mít k prokázání nároku na odpočet daně daňový doklad se všemi zákonem předepsanými náležitostmi, a nemá-li jej, může v případech vymezených v ust. § 73 odst. 1 písm. b) a e) zákona o DPH nárok prokázat jiným způsobem. Je to tedy primárně daňový subjekt, koho tíží důkazní břemeno. Prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, tvrzení daňového subjektu lze prokázat primárně účetními a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Zpochybní-li pak správce daně soulad stavu formálněprávního se skutkovým a unese-li své důkazní břemeno k takovému zpochybnění, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt. Ten je pak povinen předložit další důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení.
12. Žalovaný uvedl, že žalobce v řízení doložil pouze Protokoly o provedení domovní prohlídky a Usnesení o vrácení věci s odůvodněním, že požadovanými důkazy nedisponuje, protože byly zajištěny celním orgánem při domovní prohlídce. Žádné další důkazní prostředky žalobce nepředložil ani je nenavrhl. Návrh nicméně učinil v rámci jiného daňového řízení, které se týkalo předcházejícího zdaňovacího období. K žalobcově návrhu si správce daně žalobcem specifikované důkazní prostředky vyžádal, nicméně ani poté se mu nepodařilo daňové doklady získat, když nebyly předloženy deklarovaným dodavatelem, ani nebyly získány od orgánů činných v trestním řízení (zde pouze pět příjmových pokladních dokladů vystavených dodavatelem LAKATOS STAV a Rámcovou smlouvu o dodání služeb uzavřenou s tímto dodavatelem dne 28. 9. 2020), ani z jiného daňového řízení. Současně žalobce údaje, které mají být na daňovém dokladu a umožnit správci daně kontrolu existence nároku na odpočet DPH, nedoložil ani jinými důkazy.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

13. Žalovaný dále odmítl, že by bylo jeho povinností zjišťovat skutkový stav a vyžádat od policejního orgánu zajištěné listiny, elektronická data a jeho účetnictví v kompletní podobě. Odkázal na judikaturu správních soudů, podle níž daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací, nýbrž je založeno na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Je pouze na daňovém subjektu, aby si byl vědom své zákonné důkazní povinnosti a zajistil si důkazní prostředky, kterými bude v případě potřeby jejich uskutečnění možné prokázat. Namítl, že není povinen automaticky požadovat dokumenty od orgánů činných v trestním řízení, ale pokud je v průběhu daňového řízení zjištěno, že takové informace mohou být důležité pro správné určení daňové povinnosti, má právo takovou žádost podat, což se v nyní řešeném případě stalo, a to na základě odkazu žalobce. Avšak ačkoliv nyní žalobce tvrdí, že je přesvědčen, že mu byla celními orgány odebrána kompletní dokumentace, přičemž tato je v držení Policie ČR, nelze s ohledem na skutkové okolnosti toto tvrzení žalobce považovat za prokázané.
14. Žalovaný dále k žalobnímu tvrzení, že Policie ČR disponuje dalšími důkazními prostředky (za zdaňovací období duben 2021 a květen 2021), uvedl, že žalobce mohl sám učinit kroky k jejich získání, např. podat žádost o vrácení či poskytnutí kopií dle trestního řádu.
15. K žalobní námitce, v níž žalobce zpochybnil tvrzení žalovaného, že zdaňovací období duben 2021 nebylo předmětem trestního řízení, žalovaný uvedl, že správce daně si vyžádal od Policie ČR ty důkazní prostředky, které sám žalobce v protokolech o domovní prohlídce označil. Pokud tedy byly při prohlídkách vydány i důkazní prostředky za zdaňovací období duben 2021, jak žalobce tvrdí, měl tyto důkazní prostředky rovněž označit a správce daně by si je vyžádal, popřípadě si je měl vyžádat sám žalobce.
16. K žalobním námitkám poukazujícím na postup Policie ČR, která nevrátila věci nepotřebné k dalšímu trestnímu řízení, a která vedla trestní řízení nepřiměřeně dlouho, žalovaný uvedl, že je pro nyní projednávanou věc považuje za nerelevantní.
17. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).
20. Soud v této souvislosti uvádí, že nevyhověl návrhu provést žalobcem vznesený důkazní návrh, a to spisem Obvodního ředitelství Praha IV, 2. oddělení hospodářské kriminality, sp. zn. KRPA-51680/TČ-2023-001492, konkrétně listinami a elektronickými daty vydanými při prohlídce jiných prostor a pozemků v sídle žalobce a domovních prohlídkách jeho jednatele a prokuristy. Žalobce navrženým důkazem mínil prokázat, že v rámci prohlídky jiných

prostor a pozemků celnímu orgánu vydal i příslušné daňové doklady za zdaňovací období duben 2021 a květen 2021. Městský soud ovšem považuje za potřebné vysvětlit, že řízení před soudem v této věci je řízením přezkumným, kde soud mimo jiné přezkoumává, zda žalobce v příslušném daňovém řízení unesl své důkazní břemeno. Soud proto nemůže v tomto směru nahrazovat řízení před správním orgánem a provádět dokazování, které mohlo být provedeno ve správním řízení. Žalobce tak nemůže svoji procesní situaci v daňovém řízení vylepšit až v řízení soudním. Jinými slovy, bylo na žalobci, aby skutečnosti, které chce v řízení před soudem prokázat, prokazoval již v daňovém řízení. Pokud tak neučinil, je nepřípustné činit tak po skončení daňového řízení před správním soudem. (Srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č.j. 2 Afs 35/2009-91, publ. pod č. 1906/2009 Sb. NSS). Doplnování dokazování před soudem označenými důkazy by proto bylo pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného nadbytečné.

21. Pro úplnost pak městský soud uvádí, že žalobce v žalobě navrhl i provedení jiných než v předchozím odstavci zmíněných listinných důkazů, nicméně městský soud ověřil, že předmětné listiny navržené žalobcem k důkazům jsou součástí správního spisu, tudíž nejsou předmětem dokazování při jednání před soudem.
22. Městský soud v Praze vyšel především z následující právní úpravy.
23. Podle § 73 odst. 1 zákona o DPH pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:
 - při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,
 - při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,
 - při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,
 - při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo
 - při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.
24. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
25. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje:
 - oznámení vlastních písemností,
 - skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce,
 - skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem,
 - skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti,
 - skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
26. Soud o věci uvažil následovně.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

27. Městský soud nejprve souhrnně ke všem okruhům žalobních námitek uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně objasnil, v čem spočívaly jeho prvotní pochybnosti, a proč dle jeho názoru žalobce neprokázal, že přijatá zdanitelná plnění, z nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet daně, souvisejí s činnostmi, které tento nárok zakládají ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Žalovaný se rovněž v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně podrobně a věcně správně vypořádal odvolacími námitkami, které brojí proti závěrům neunesení důkazního břemene žalobcem, v této souvislosti žalovaný objasnil i principy rozložení důkazních břemen v daňovém řízení, své závěry podložil právní úpravou i relevantní judikaturou. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho námitky (k tomu viz zejm. body 35 a násl. napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vypořádal odvolací námitky podobné námitkám žalobním). Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu pouze opakovat již jednou vyřčené a poskytnout tak žalobci „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, městský soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, ztotožňuje se s ním a bere jej za své.
28. K žalobní námitce, dle níž žalobce nemohl daňové doklady ani další důkazní prostředky objektivně předložit z důvodu, že tyto byly vydány celnímu orgánu při domovních prohlídkách a prohlídce jiných prostor a pozemků, a nebyly žalobci vráceny, a že to byl žalovaný, kdo si je od orgánů činných v trestním řízení měl i bez návrhu vyžádat, Městský soud v Praze uvádí následující.
29. Judikatura k rozložení daňového břemene mezi daňový subjekt a správce daně ve smyslu § 92 odst. 3 až 5 daňového řádu jasně potvrzuje povinnost daňového subjektu prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č.j. 4 Afs 58/2017-81). Zákon i judikatura tedy poskytují jasný podklad pro závěr, že žalobce měl důkazní břemeno týkající se jeho tvrzení o přijatých plněních od dodavatele LAKATOS STAV, na nichž žalobce založil uplatněný odpočet daně. Skutečnost, že orgány činné v trestním řízení podnikaly kroky v trestním řízení, a unesení důkazního břemene v daňovém řízení tak vyžadovalo větší procesní úsilí, v jádru nic nemění na skutečnosti, že to byl žalobce, kdo nesl důkazní břemeno ohledně pravdivosti tvrzení o přijatých plněních. Není přitom pravda, že důkazní břemeno žalobce objektivně nemohl unést. Jak obdobně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce mohl učinit právně relevantní kroky k získání dokumentů odňatých při domovních prohlídkách (např. podat žádost o vrácení dle § 78 odst. 7 trestního řádu) či alespoň jejich kopií (v režimu dle § 65 odst. 1 trestního řádu), neprokázal však, a ani to netvrdil, že by tyto kroky učinil nebo že orgány činné v trestním řízení vrácení věcí či pořízení kopií odepřely.
30. Žalobcův názor, že bylo povinností žalovaného zjišťovat skutkový stav a vyžádat od policie zajištěné listiny, elektronická data a účetnictví, není správný. Podmínka předložení formálních daňových dokladů k prokázání vlastních daňových tvrzení není z daňových subjektů snata ani ve chvíli, kdy je zde překážka, která jejich předložení brání. Daňové řízení není postaveno na zásadě vyšetřovací a je to daňový subjekt, kdo je povinen prokázat skutečnosti, které sám tvrdí (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb.).
31. Městský soud si je vědom, že ač v daňovém řízení leží důkazní břemeno primárně na daňovém subjektu (zde na žalobci), neznamená to, že mohou daňové orgány formalisticky reagovat pouze aktivitu daňového subjektu a jím osvědčené skutečnosti a zcela přehlížet jiné

skutečnosti, které vyšly najevo a jsou relevantní pro právní posouzení věci. Žalovaný však v předmětné věci takto formalisticky nepostupoval. Na základě obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným soud ověřil, že žalovaný v rámci jiného daňového řízení (za předcházející zdaňovací období) od Policie ČR získal mimo jiné několik dokladů týkajících se zdaňovacího období květen 2021. Tyto pak v nyní přezkoumávaném daňovém řízení řádně zohlednil a zhodnotil (viz str. 11 Zprávy o daňové kontrole), též s přihlédnutím k tomu, že další doklady se mu nepodařilo získat ani od deklarovaného dodavatele, který byl nekontaktní. Žalovaný následně shledal, že zůstala nesplněna jak formální podmínka pro uplatnění nároku na odpočet daně, tak i podmínka hmotněprávní, jelikož z důkazů získaných od Policie ČR není zřejmé, jaká konkrétní plnění měl dodavatel žalobci poskytnout, v jakém období, jaký byl jejich rozsah a hodnota, a jak sloužila k ekonomické činnosti žalobce. Soud vzhledem k všemu uvedenému žalobní námitku uplatněnou v žalobě neshledal způsobitou zvrátit závěry napadeného rozhodnutí. Žalobní námitka tak není důvodná.

32. Městský soud v Praze následně posoudil další žalobní námitku, dle níž mezi listinami vydanými v rámci trestního řízení byly i důkazy vztahující se k zdaňovacímu období duben 2021, trestní řízení se prokazatelně týkalo i období duben 2021, žalovaný nesprávně tvrdí opak.
33. Městský soud konstatuje, že ve spisovém materiálu, který mu předložil žalovaný (daňový spis), nenalezl žádné indicie svědčící o tom, že by Policie ČR v rozhodné době disponovala důkazy vztahujícími se k zdaňovacímu období duben 2021, a tyto žalovanému nepředložila. Podle listin založených v daňovém spisu sice správní orgány určité doklady zabavily, avšak nikoliv daňové doklady vztahující se k zdaňovacímu období duben 2021. Argumentace žalobce spočívající v tvrzení, že relevantní daňové a účetní doklady zadržuje Policie ČR, zůstává nepodložená. Podstatné pro posouzení uvedené žalobní námitky ovšem je, že žalobce v daňovém řízení žalovanému žádné takové konkrétní důkazy údajně zabavené při domovních prohlídkách, resp. prohlídkách jiných prostor a pozemků, které by se týkaly zdaňovacího období duben 2021, neoznačil a nevyzval ho, aby je u policejních orgánů vyžádal. Ze spisového materiálu žalovaného a z nesporných tvrzení účastníků řízení vyplývá, že žalovaný si od Policie ČR vyžádal ty důkazní prostředky, které žalobce v protokolech o domovní prohlídce označil. Na základě uvedeného tak soud opět konstatuje, ani tato žalobní námitka tedy není důvodná. Soud doplňuje, že z důvodu procesní ekonomie již neověřoval, zda se trestní řízení týkalo nebo netýkalo i zdaňovacího období duben 2021, neboť to pro řádné posouzení vznesené žalobní námitky není relevantní.
34. Pokud jde o žalobní námitku rozporující názor žalovaného, že žalobce si potřebné důkazní prostředky od policejního orgánu měl a mohl zajistit sám, soud opakuje, že povinnost prokázat skutečnosti tvrzené v rámci uplatnění nároku na odpočet DPH ukládá daňový řád přímo daňovému subjektu a správce daně ji nemůže nahrazovat. Bylo na žalobci, aby příslušné doklady žalovanému alespoň označil, případně aby je sám obstaral postupem dle trestního řádu, jak soud nastínil výše. Názor žalobce tak nemá oporu v právních předpisech a žalobní námitka je nedůvodná.
35. V poslední žalobní námitce se žalobce ohrazuje proti sankčnímu postihu za nemožnost předložit jedné složce státní moci dokumenty prokazatelně vydané jiné složce státní moci, plyne-li navíc oběma těmito složkám zákonná povinnost si dokumenty k žádosti vzájemně poskytnout; již vůbec by pak žalobce v tomto směru neměl nést důsledky délky trvání trestního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

36. Městský soud k tomu uvádí, že žalovaný, a shodně s ním městský soud, nespatřuje v samotném faktu, že žalobce neměl v rozhodné době ve své dispoziční sféře a nemohl tedy žalovanému předložit relevantní důkazní prostředky, skutečnost, za kterou by měl být žalobce postižen. Nicméně je třeba poukázat na žalobcovu pasivitu, když žalobce si zabavené podklady sám od policejních složek nevyžádal, ani je neoznačil žalovanému s žádostí o vyžádání daňovými orgány. Na žalobce se vztahovala povinnost prokázat v zákonem stanovených časových obdobích zpětně uskutečnění zdanitelných plnění, za které si nárokoval nadměrný odpočet DPH. Pokud se tedy žalobce svým pasivním přístupem sám uvedl do důkazní nouze, neznamená to, že by důsledky neunesení důkazního břemene bylo namístež značit za sankci. Jedná se o prostý (byť pro žalobce negativní) právní následek žalobcova procesního postupu v daňovém řízení, nikoli o trest vůči němu, jak se mylně domnívá.
37. Lze tak uzavřít, že skutkové i právní závěry žalovaného jsou zcela odpovídající předložené spisové dokumentaci i zákonné úpravě a že žalobci nebylo bráněno v opatření si potřebných dokladů za účelem dokazování jeho nároku na odpočet DPH.
38. Společně ke všem žalobním námitkám pak městský soud doplňuje, že nepřehlédl žalobcovy četné odkazy na komentářovou literaturu a citace z ní. Městský soud nicméně nepovažuje za nezbytné, aby se výslovně vyjadřoval ke každému žalobcem v žalobě citovanému odbornému textu a aby v každém jednotlivém případě polemizoval s názorem žalobce, že jde o odborný názor podporující názor žalobce a na danou věc přílehlavý. Městský soud proto pouze obecně konstatuje, že žádný rozpor napadeného rozhodnutí s žalobcem odkazovanou odbornou literaturou neshledal.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. května 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.